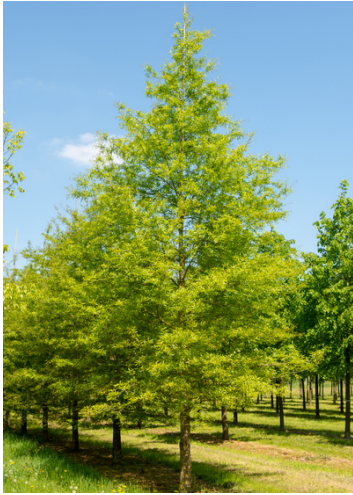

Quercus phellos

dąb wierzbolistny

Quercus phellos (dąb wierzbolistny) w przyrodzie występuje w środkowej i wschodniej części Stanów Zjednoczonych. Drzewo rośnie głównie wzdłuż brzegów rzek, na gruntach, które zimą regularnie ulegają zalaniu na krótki czas. Nawet w okresie wegetacyjnym zdarzają się tam krótkie okresy zwiększonej wilgocci. *Quercus phellos* często rośnie na granicy pomiędzy mokrym a suchym terenem; między innymi razem z *Acer rubrum*, *Fraxinus pennsylvanica* i *Gleditsia triacanthos*. Dąb wierzbolistny może dorastać do trzydziestu metrów wysokości. W uprawie wysokość ta jest zwykle ograniczona i sięga od piętnastu do dwudziestu metrów, maksymalna szerokość to dwanaście metrów. *Quercus phellos* w fazie młodości ma dość szybko rosnącą piramidalną koronę, która w późniejszym wieku staje się szeroko jajowata.

Quercus phellos łączy pełen wdzięku wygląd wierzby z imponującym charakterem dębu. Drzewo ma koronę i smukły, wysoki pień dębu, ale nie ma klapowanych liści, tak charakterystycznych dla tego gatunku. Zamiast tego dąb wierzbolistny – podobnie jak wierzba – ma bardzo drobne i efektowne, lancetowate liście. Błyszczące, falowane liście na początku są brązowe, potem zazieleniają się, jesienią zaś mają piękny, żółto-żółty kolor. W cieplejszych rejonach gatunek ten jest zimozielony, natomiast w chłodniejszych gubi liście. W maju dąb wierzbolistny kwitnie, pokrywając się żółto-żółtymi, wiszącymi baziami. Po kwitnieniu na drzewie pojawiają się brązowe i zielono-żółte żołądźce, które stanowią pokarm dla ptaków i małych ssaków.

Quercus phellos jest odporny na miejskie warunki i dlatego jest doskonałym drzewem na przyszłość. Gatunek ten dobrze znosi wiatr, toleruje umiarkowaną bryzę, a także upał, suszę i krótkotrwałe powodzie. To sprawia, że drzewo to bardzo dobrze nadaje się do sadzenia w ogrodach retencyjnych i na terenach przybrzeżnych. Również w parkach, (dużych) ogrodach i na cmentarzach dąb wierzbolistny świetnie się sprawdza. *Quercus phellos* nie cierpi na choroby i patogeny, ale powinno się go sadzić na glebach kwaśnych. Drzewo słabo rośnie na glebach wapiennych.

KOLORY SEZONOWE

TYP NASADZEŃ

rodzaje drzew: drzewa pienne, drzewa o pokroju naturalnym, drzewa wielopniowe, drzewa odporne na warunki klimatyczne, drzewa dające cień, drzewa charakterystyczne, krzewy soliterowe | **Topiary na pnii:** forma dachowa, wielopniowa parasolowata, espalier, forma ekranowa

ZASTOSOWANIE

Lokalizacja: ulica, aleja, plac, park, pas zieleni, ogród na dachu, duży ogród, cmentarz, tereny przemysłowe, wieś, wadi (odwadnianie poprzez drenaż i infiltrację), obszar nadbrzeżny | **Chodnik:** brak, otwarty, szczelny | **Koncept nasadzeń:** Nasadzenia klimatyczne, Nasadzenia krajobrazowe, Zwarte nasadzenia, Nasadzenia łukowe

CECHY

Kształt korony: jajowata | **Struktura korony:** zwarta | **Wysokość:** 15 - 20 m | **Szerokość:** 9 - 12 m | **Strefa mrozoodporności:** 5A - 9B

WYMAGANIA

Wiatr: odporne na wiatr, umiarkowanie odporne na nadmorski wiatr | **Gleba:** less, glina piaszczysta, ciężka glina, lekka glina, gleba piaszczysta, gleba ilasta | **Stopień użyczenia:** zasobna w składniki odżywcze | **Poziom nawodnienia gleby:** sucha, wilgotna, mokra | **Stanowisko:** słoneczne, półcieniste | **Odczyn gleby:** kwaśny, obojętny, zasadowy | **Rośliny pożyteczne:** ptaki, małe ssaki | **Ekstremalne warunki:** tolerancja na zasolenie, tolerancja na suszę, tolerancja na zanieczyszczenie powietrza, tolerancja na wysoką temperaturę, znosi krótkie podtopienia

PLANTKENMERKEN

Kwiaty: bazie, zwisające | **Kolor kwiatów:** złocistożółty | **Termin kwitnienia:** maj - maj | **Kolor liści:** pączki brązowe, ciemnozielony | **Liście:** półzimozielone, lancetowate, wąskie, błyszczące, faliste | **Kolor jesienią:** złotożółty | **Owoce:** małe, żołądź | **Kolor owoców:** żółtozielony, brązowy | **Kolor kory:** szarobrązowy | **Kora:** delikatnie bruzdowana | **Kolor pędów:** brązowozielony | **Pędy:** z przetchlinkami | **System korzeniowy:** rozległy, słabo rozgałęziony